

ಕೊರೋನಾ
ಲಸಿಕೆಗಳೇನೋ ಸಿದ್ದ!
ಆದರೆ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ
ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಪಾಲಿಗೆ
ಗಗನಕುಸುಮಗಳೇ?

ಅವಿಷ್ಕರಿಸಿದ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ತಮ್ಮದಾಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪಿಯರ್ಸ್ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. ಇತ್ತ ಸಿಡುಬು ಆರೈಕೆ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿದ್ದ ವುಡ್‌ವಿಲ್ಲೆ ಗೋಮೈಲಿ ವಿರುದ್ಧದ ಲಸಿಕೆಯನ್ನು ಮನುಷ್ಯ ಸಿಡುಬಿನ ವಿರುದ್ಧದ ಲಸಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಕಲಬೆರಕೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರು. ಇವೆಲ್ಲ ಘಟನೆಗಳು ಜೆನ್ನರ್ ಅವರ ಮುನ್ನಡೆಗೆ ತಡೆಯುಂಟುಮಾಡಿದವು. ಆದರೆ ಹಟಬಿಡದೆ ತಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದ ಅವರಿಗೆ ಕೊನೆಗೂ ಜಯ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅವರ 'ವ್ಯಾಕ್ಸಿನೇಶನ್' ಚುಚ್ಚುಮದ್ದು ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರ ಪಡೆಯಿತು. ಯುರೋಪಿನ ಉಳಿದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅದು ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಿತು. ಕೆಲವೇ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತಿನ ಬಹುತೇಕ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಸಿಡುಬು ರೋಗನಿರೋಧಕ ಚುಚ್ಚುಮದ್ದಿನ ಪರಿಚಯವಾಯಿತು.

ಚುಚ್ಚುಮದ್ದಿನ ಮೂಲಕ ರೋಗನಿರೋಧಕ ಲಸಿಕೆಯನ್ನು ಊಡಿಸುವುದು ಸರಳ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿ ತೋರಿದ್ದರೂ ಕೆಲವೊಂದು ಆರಂಭಿಕ ಹಿನ್ನಡೆಗಳು ಎದುರಾದವು. ವ್ಯಾಕ್ಸಿನೇಶನ್ ಮಾಡುವ ಸರಿಯಾದ ಕ್ರಮವನ್ನು ಎಡ್ವರ್ಡ್ ಜೆನ್ನರ್ ಅವರು ತಿಳಿಸಿದ್ದರೂ

ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅದರ ಪರಿಪಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ಲೋಪಗಳಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ವ್ಯಾಕ್ಸಿನ್ ಅನ್ನು ಉತ್ತಮವಡಿಸುವ ನೆವದಲ್ಲೋ ಅಥವಾ ಜೆನ್ನರ್ ಅವರಿಗೆ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸರು ತರುವ ಹುನ್ನಾರದಲ್ಲೋ ಕೆಲವು ವೈದ್ಯರು ಲಸಿಕೆಯ ಮೂಲರೂಪವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇನ್ನು ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಗೋಮೈಲಿ ಕೀವು-ಮಾದರಿಗಳು ಸುಲಭವಾಗಿ ಲಭ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವು ಸಿಕ್ಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸುವ, ಸಾಗಣೆ ಮಾಡುವ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನವಾಗಲೀ ಅರಿವಾಗಲೀ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಮನುಷ್ಯರ ದೇಹದ ಸುರಕ್ಷಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಯ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ಲಸಿಕೆಯ ಪರಿಣಾಮ ಹಾಗೂ ಅಡ್ಡ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಅರಿಯಲು ಅನೇಕ ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವಂತಾಯಿತು. ಹಿಂದಿನ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಂಡು ಮುಂದಿನ ಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಬೇಕಾಯಿತು. ಇವೆಲ್ಲ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಲಸಿಕೆಯ ನಿರ್ಮಾಣ ಹಾಗೂ ಅದನ್ನು ಊಡಿಸುವ ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ನಿಗದಿಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಮಯ ಹಿಡಿಯಿತು.

ಜಾಗೃತಿಗೊಳಿಸುವ ಪದ್ಧತಿಯು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೂ ಪರಿಚಯವಾಯಿತು. 1721-22ರ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಇಂಥ ನೂರಾರು ಚುಚ್ಚುಮದ್ದು ಪ್ರಯೋಗಗಳು ಅಲ್ಲಿ ನಡೆದವು. ಆಫ್ರಿಕಾ ದೇಶದಿಂದ ಬಂದಿದ್ದ ಜೇತದಾಳುಗಳ ಮೂಲಕ ಈ ಚುಚ್ಚುಮದ್ದು ಅಮೆರಿಕಕ್ಕೂ ಪರಿಚಯವಾಯಿತು. 1728ರ ಹೊತ್ತಿಗೆ ದಕ್ಷಿಣ ಅಮೆರಿಕ ದೇಶಗಳಲ್ಲೂ ಇದರ ಬಳಕೆ ವ್ಯಾಪಕವಾಯಿತು.

ಈ ಬಗೆಯ ಚುಚ್ಚುಮದ್ದು ಸಿಡುಬು ರೋಗದ ಹತೋಟಿ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ತಂದಿತು. ಆದರೆ, ಕೆಲವೊಂದು ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ಅದು ಸೃಷ್ಟಿಸಿತು. ಚುಚ್ಚುಮದ್ದು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ಕೆಲವರಿಗೆ ರೋಗವು ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಉಲ್ಬಣಗೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಅಂಥವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಣ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಗೆಯೇ ಚುಚ್ಚುಮದ್ದಿನಿಂದಾಗಿ ಸೋಂಕಿತರಾದವರು ದಿನಕಳೆದಂತೆ ತಾವು ಗುಣಮುಖರಾದರೂ ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ತಮ್ಮ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನವರಿಗೆ ಅವರು ರೋಗ ಹರಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ರೋಗಪಡೆದವರ ಸ್ಥಿತಿ ಉಲ್ಬಣಗೊಳ್ಳುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯೂ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಅಂಕಿ-ಅಂಶಗಳ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರದಲ್ಲಿ ಅಂದು ಸಿಡುಬು ತಗಲಿದವರಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಶತ 20-30ರಷ್ಟು ಮಂದಿ ಸಾವಿಗೀಡಾಗುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ಚುಚ್ಚುಮದ್ದಿನಿಂದಾಗಿ ಸಿಡುಬು ತಗಲಿದವರಲ್ಲಿ ಸಾವಿನ ಸಂಖ್ಯೆ ಕೇವಲ ಶೇ.2 ಮಾತ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಇತ್ತ ಅಂದಿನ ಚರ್ಚೆ ಮುಖಂಡರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಧಾರ್ಮಿಕ ಕಾರಣಗಳ ನೆಪವೊಡ್ಡಿ ಈ ಚುಚ್ಚುಮದ್ದು ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿದರು. ಇವೆಲ್ಲ ಪ್ರತಿರೋಧಗಳ ನಡುವೆಯೂ 'ವೇರಿಯೋಲೇಶನ್'ನ ಬಳಕೆ ಮುಂದುವರಿಯಿತು.

ಎಡ್ವರ್ಡ್ ಜೆನ್ನರ್

1773ರ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಲಂಡನ್ನಿನ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಸೇಂಟ್ ಜಾರ್ಜ್ಸ್ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಸರ್ಜನ್ ಆಗಿದ್ದ ಎಡ್ವರ್ಡ್ ಜೆನ್ನರ್ ಎಂಬುವವರು ವೈದ್ಯಕೀಯ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಹಾಗೂ ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳೆರಡರಲ್ಲೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದರು. ಸಿಡುಬು ರೋಗಕ್ಕೆ 'ವೇರಿಯೋಲೇಶನ್'ಗೆ ಹೊರತಾದ ಹೊಸದೊಂದು ಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ಕುರಿತು ಅವರು ಆಗ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ವಿದ್ಯಮಾನವು ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಹಸುಗಳ ಕೆಚ್ಚಲಿನ ಮೇಲೆ ಕೀವು ಗುಳ್ಳೆಗಳಾಗುವುದು ನೂರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಇದ್ದ ಒಂದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಕಾಯಿಲೆ. ಇಂಥ ಸಿಡುಬು ರೋಗಕ್ಕೆ 'ಕೌಪಾಕ್ಸ್' (ಗೋಮೈಲಿ, ಆಕಳ ಸಿಡುಬು) ಎಂಬ ಹೆಸರಿದೆ. ಇದು ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ತಗಲುವ ಸಿಡುಬಿನಂತೆ ತೋರಿದರೂ ಒಂದು ಸೌಮ್ಯವಾದ ಸೋಂಕುಬೇನೆ. ಮಾರಣಾಂತಕ ಕಾಯಿಲೆಯಲ್ಲ. ಈ ರೋಗವನ್ನು ಹರಡಿಸುವ ವೈರಸ್‌ನ ಹೆಸರು 'ವ್ಯಾಕ್ಸಿನಿಯ'. ಹಾಲು ಕರೆಯುವ ಕೆಲವು ದನಗಾಹಿಗಳ ಅಂಗೈ, ಮುಂಗೈಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇಂಥದೇ ಸಿಡುಬು ಗುಳ್ಳೆಗಳಾಗುವುದು ಸಹಾ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ